

STIRJE PROFILI

Sodobni roman preživlja krizo. Začela se je, ko se je zaključevala doba naturalizma. Zola in njegova šola so v roman vnesli celo vrsto novih elementov — moderna tehnična kultura je odpirala nova obzorja, v družbi so se kazali prvi veliki socialni konflikti, vse to je bilo zadostno gradivo za velike tekste svetovne literature. In vendar je literarna kritika prav to dobo začela mazivati kot dobo velike krize romana in nekateri so celo pisali, da je blizu konec romana. V literaturo je prihajal človek, ki ni bil več heroj — negativen ali pozitiven — literatura je gradila piramide, človek — njih graditelj pa se je uznaknil in krenil v svoj svet po drugi poti. Zadnji odtenki te krize se danes borijo za obstanek v takozvani literaturi socialnega realizma in danes smo le še priča smrtnim sunkom, ki jih doživlja roman pod peresom piscev te šole.

Prav v vrtincu največjega sijaja naturalistične literarne šole se je začel njen razkroj. Rodil se je pesnik, ki je utihnil, predno je postal za literaturo polnoleten. Arthur Rimbaud je oče moderne literature in z njim se je začel odklon od zgolj zunanega, tehničnega pojmovanja človeka in njegove usode — iz nove lirike se je rodil krik po človeku in njegovi duši. Doživetje nove resnice je bilo še zelo krhko, negodno za velike tekste — Rimbaud jih je zajel v liriko, poezija je naznanila nov odnos pisatelja do svojega sveta. Vse, kar je potem sledilo, je bilo znanje gradiva, včasih robatega in surovega (Huysmans, Bourget), nova šola je začela spodnašati naturalizem z njegovimi lastnimi sredstvi. Pravi nasledniki Rimbauda so bili (Peguy, Claudel, Valéry — v romanu se jim je najbolj približal Marcel Proust. Psihološki roman se ni rodil s Proustom (njegov oče je Dostojevski), pač pa je Proust vnesel elemente lirike v tehniko romana. Moderni roman ni mogel do človeka in njegovih problemov samo s psihologijo in po še na naturalizmu sloneči analizi.

Po drugi svetovni vojni je šla borba za človeka še dalje. V delih Malrauxa, Sartrea, Camusa in Montheranta je človek postajal heroj, "lajčni svetnik", ki si gradi novo moralo. V ameriški literaturi hodijo isto pot Hemingway, Lewis, U. Sinclair, v angleški Aldous Huxley in še pred njim B. Shaw. Prvi se je ločil od te smeri Albert Camus, ki terja človeka — "svetnika", vendar ne zgolj v svetu lastne afirmacije.

Med človekom in svetom je treba ohranjati ravnotežje in herojstvo je nemogoče, ako ni v človekovo razglabljanje vključena metafizična nota. Tolmača modernega nemira v človeku — Nietzsche in Kierkegaard sta svoja glavna dela napisala v zanosu poezije. V delih Williama Faulknerja je polno poezije, težke in slovesne — iz njegovih del veje duh Stare zaveze. Franza Kafke romani in novele so epi, balade v prozi — poezija polne groze in neizmerne usmiljenja s človekom — herojem. Graham Greene razvija in razgalja s sredstvi naturalističnega popisova-

(Nadaljevanje na 2. strani)

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Literarni odsek

ŠTIRJE PROFILI

(William Faulkner, Graham Greene, Fr. Mauriac, Fr. Kafka)

Predava Ruda Jurčec

V soboto dne 30. novembra 1957 ob 19. uri
v salonu Bullrich — Sarandi 41, Capital

Posebnih vabil ni.

"...Roman je literarna zvrst, ki se ne veže na nobeno formalno tradicijo. To je lahko za pisatelja prednost ali pa tudi ovira. Roman je prožen kot kavčuk. Roman se more prilagoditi na vse dobe in vse stvari. Tako smo imeli romane o predzgodovini, zgodovinske romane, romane o sodobnem življenju, romane s pogledom v bodočnost in romane, ki čas zanikajo. Roman more iti v vse smeri, plove v vseh tokovih in se oblači v vse obleke... Vse to pa je tudi nevarnost za roman. Kajti tisto, kar je najbolj moderno, je obsojeno, da najhitreje zastara... V modernem času mora roman najbolj računati na podporo trgovskih krogov. Roman je danes roba, ki mora računati na veliko produkcijo in na velik trg. Velika naklada je postala njegova prisilna tunika... Zašel je hkrati v veliko notranjo krizo, ki se je začela že pri zadnjih delih, ki jih je napisal Flaubert (l. 1881). Večina pisateljev se je odločila za pisanje v starem stilu in se krize romana ne mara zavdati..."

E.-R. CURTIUS:

Esej o evropski literaturi

Sedemnajsta prireditev
Trinajsti kulturni večer
V soboto dne 23. novembra 1957
ob 19. uri v salonu Bullrich
Večer filozofskega odseka

Dr. Vinko Brumen
NADARJENOST in IZOBRAZBA

Osemnajsta prireditev
Štirinajsti kulturni večer
V soboto dne 30. novembra 1957
ob 19. uri v salonu Bullrich
Sarandi 41, Capital
Večer literarnega odseka

Ruda Jurčec:
ŠTIRJE PROFILI
Faulkner, Greene, Mauriac, Kafka.

Tretji letnik naših publikacij
zaključijo:

VREDNOTE
ČETRTRA KNJIGA

MEDDOBJE III - 5/6

Ruda Jurčec
LJUBLJANSKI TRIPTIH
Zgodba Simone Pavlinove. — Po-
doba Helene Vernikove. — Proces
Janeza Pavlina.

(Nadaljevanje s 1. strani)

nja, umetnino ustvarja z atmosfero, slovesnim liturgičnim opraviлом na pragu Milosti. Mauriac si je poiskal posebno tehniko pisanja, da je mogel ohranjati harmonično ravnotežje med idejo in obliko. Njegov roman je daleč od pravovernih oblik — lirični odtiski razkrivajo psihološka doživetja in se spuščajo onstran "psihe" same, da izhlape na pragu onostranstva.

Vdor metafizike v sodobni roman? V evropskem in ameriškem romanu razkrivajo kritiki njeno navzočnost in premoč.

Ruda Jurčec

Slovenska Katoliška akcija razpisuje

NAGRADNI NATEČAJ ZA ODRSKA DELA

1). Za tekmovanje pridejo v poštev izvirna, še ne objavljena ali izvajana slovenska odrska dela, katerih izvedba bi bila primerna na praznik Kristusa Kralja in ob podobnih priložnostih.

2). Kdor se natečaja udeleži, naj pošlje tipkan izvod dela na naslov: Slovenska Katoliška akcija, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires (Argentina), tako da dospe do nedelje Kristusa Kralja 1. 1958.

3). Avtorjevo ime mora v rokopisu nadomeščati šifra. V priloženi zaprti kuverti je treba sporočiti piševo pravo ime.

4). Pri oceni del bo odločala njih književna in odrska vrednost. Glede vsebine je edina smernica določilo t. 1)., glede obsega pa je želja, da izvedba traja najmanj ¼ ure.

5). V razsodišču so: prof. dr. Ignacij Lenček, prof. Alojzij Geržinič in prof. Karel Rakovec.

6). Odločitev razsodišča bo razglašena do 8. decembra 1958. Tedaj šele se odpro kuverte z imeni avtorjev.

7). Prva nagrada znaša dva tisoč petsto argentinskih pesov (2500), druga tisoč petsto pesov (1500). Razsodišče ima pravico, da nobenemu delu ne prisodi nagrade, ali da podeli samo eno od nagrad, ali da določi delitev obeh nagrad med dve deli.

8). Pravica za prvo izvedbo nagrajenih del pripade Slovenski Katoliški akciji.

Bs. Aires, na praznik Kristusa Kralja, 27. 10. 1957.

o-o-o

Med literarnimi zvrstmi je bila v slovenski književnosti prav drama prava pastorka. Le malo imamo dramatikov in repertoar slovenskih del je še zelo šibak. Vsako pobudo v smeri, da se izbor izvirnih slovenskih del tudi na tem polju poveča, moramo le pozdraviti in zato želimo natečaju, da bi v vseh ozirih uspel.

Sodobna svetovna drama je krenila velik korak naprej, njeno idejno in umetniško višino so povečala zlasti dela katoliških avtorjev. Napisali so dela z globoko versko in človečansko tematiko. Slovenska katoliška akcija je v tej zvezi storila veliko uslugo tistim, ki se hočejo priključiti ustvarjalcem, kakor jih terja čas.

odmevi

Pisatelj Karel Mauser je v "Ameriški domovini" z dne 12. septembra napisal pod zaglavjem Kulturna kronika kritično poročilo o knjigi: Zorko Simčič: *Človek na obeh straneh stene*. Med drugim piše:

"...Spet nova knjiga Slovenske kulturne akcije v Argentini. Knjiga mladega pisatelja Simčiča, ki je s prvo knjigo stopil pred slovensko javnost že v Ljubljani. Vmes so dolga leta, mnogi dogodki, ki so

obrazi in obzorja

OB IZIDU GERŽINIČEVEGA

"BARAGA"

Z nastopom kvarteta Finkovih, ki je na svojem koncertu izvajal tudi tri dela Alojzija Geržiniča, se je naš skladatelj takorekoč prvič predstavil širšemu občinstvu. Zdaj pa je izšel v tisku njega oratorij "BARAGA", ki je nedvomno edinstveni primer te vrste skladbe v sedanji emigraciji.

Če naj nasplošno označim delo, bi dejal, da ima večji povdarek na instrumentalnem kakor pa na vokalnem. Orkester več govori in več pove kot zbor. Skladba je zelo razgibana, zlasti še ritmično, in instrument je izrabljen v vseh legah. Da je skladatelj bolj instrumentist nego pevec, se tudi čuti. Sorazmerno večja duševna razgibanja so podana s klavirjem, dočim so glasovi vodeni bolj postopno, morda preveč previdno. Saj so včasih skoki tudi potrebni.

Z uvodom je nakazana dispozicija dela, kot navadno pri skladbah te vrste. Zbor Slovencev prične z besedo "Slovenec" triglasno in takoj pristopi še bas; zadnji akord je širok — vsega obsegajoč. Andante maestro preide v allegretto. Hitrejši ritem še bolj povdarijo triole. Pri ponavljanju "Dajmo mu slavo pet" se s ponavljanjem besedila akordi širijo v višino in nižino, ki da končni povdarek še z marcato. Od tu dalje pripovedovanje zbora "Slovencev" lepo prepleta instrumentalno spremljavo z osminskim gibanjem, ki se umiri z vstopom ženskega zbora ob vstopu Baraga.

Ženski glasovi hitro predajo besedo mešanemu zboru. Oba sta — kot nekako od prevelike radosti — kratkobesedna, osupla. Občutenje, morda tudi radost, se nakaže s klavirjem, ki se vzpne v tonske višine in razgibanost basa, kakor išče nekaj nedosegljivega. Šestnajstinke preidejo v triole. Zbor nakaže nastop rojenic.

Uvod k petju rojenic je nakazan z gibanjem triol. Isto je ohranjeno skozi vso spremljavo petja treh rojenic. Uvod je tako prikrojen, da je možna modulacija v B-dur, v katerem poje prva rojenica, ali D-dur, ki je nakazan za drugo rojenico in končno v As pri tretji. Pri združenju vseh treh se zopet ponovi uvodni F-dur s kromatičnimi prehodi. Glasovi rojenic — vsaka je po svoje napovedala bodočnost — izzvenijo v ženskem zboru. Sledi nekaj taktne medigre.

Z istim ritmičnim gibanjem vstopi zbor Slovencev, ki tehta prerokbe rojenic v istem ritmičnem gibanju. Triole se izgubljajo v šestnajstinkah. Nakaže se polifonski vstop, ki pa ne pride do razvoja. V naslednjih taktih zbor prosi "Barago na oltar". Širok akord preide iz f v ff in so cele note zadržane še s korono. To naj bi bil višek želja — Baraga — Svetnik.

Nov odstavek "Gija" prične allegretto gibanje. Pač uvodnih taktih nastopi deček, blja o svoji prababici, ki da ga učvati iz Baragove "Dušne paše". Melje lahka — prijetna. Tudi sprej je igriva. K temu delu bi najomnil, da morda ne bi bilo napačno mestiti dečka z otroškim zborom. S se konča opisovanje dogodkov vlovini. Pozorišče je preneseno v Bv misijon, torej med Indijance.

Zbor domačinov je pesem o Križevi reki. Najprej skanjen, pozneje s petjem. Napev originalen inkaiški motiv. Kratak motiv ponavlja kar naprej. Dinamiko mu dramatsko pripovedovanje o vihaki je dobro podprto v spremljavi. V grozi s potopom. Baraga prepriči dežem. Prispejo srečno v pristan. Čovitvi križa, krstitvi reke in rodu poveduje moški zbor. Tu se mi zdi zelo nizke za moški zbor. Izvestno dobro bi se dalo samo z zelo dobas v akustični dvorani. Malo je bilo, ki morejo kaj povedati z velikim jem.

Nov odstavek bo skoraj hud za marsikatera ušesa. Nazopet zbor Indijancev. Celotonska nika nam bo trda. Poleg tega je še tritmična posebnost — duole v tritmičnem stavku. To posebnost skuša zaspemljati, ki tudi pevcem olajša gibanje.

Baraga se predstavi baritonski legi. Glasba je čisto drugačnega značaja. Prosi Boga odpuščanja. Se zahvaljuje. Njemu za vse dobro in prosi srečno smrt. Vse njegove prte.

V nekakšnem zdihovalu objokuje indijanski zaščitnika. Ali je to originalni napev ali ustvarjen — ne vem. Kratak ritmični — da svojski pečat.

Z lento e pesavstavkom prikaže zbor Slovencev smrti slovenskega imena. Kratak polifonski stavek prične bas in zaključuje v prvem delu. Stavek "piu" se še bolj razgiba. Povdarek se zadržanjem ritma in v markatni zveni v sedmoglasju.

Predigra novega svetnika načinom odtrganosti in speljati v angelov. Začenjata dva glasova, ki se pa kmalu združita. Barago pripeljejo med svetnike v svet.

Od tu naprej se postavi Baraga na oltar. Zgodovina dele oratorija, primarno je še svojo prošnjo v imenu nas vseh, domovino. Sledi svetnikov, pri katerem lja z zaprtimi ustni.

Sledi zaključni akord. Zbor vseh svetnikov in sopran spremlja Oratorija. Zdrugi do Boga:

"Barago na oltar". Stavek je polifonični, ki se polagoma stopnjuje v osmoglasje. Prične ženski zbor z drugim sopranom, ki se polagoma razvije v štiriglasni zbor. Z istim motivom prično vstopati moški glasovi. Medtem prvi sopran razvija "leitmotiv" v razširjeni obliki. Vsi ostali glasovi kontrapunktirajo osnovnemu razširjenemu motivu. Ko se vseh osmero glasov združi v prošnji, naj Bog postavi ga na oltar, je višek in konec.

Oratorij se konča v mogočem spevu. Če se bo naštudiral kot zgoščena polifonija zahteva, bo res sklepni akord. Celotno glasbeno delo je zelo pestro. Živahnost ritma sem že omenil. Temu se še pridružuje pestrost nastopajočih. Tako imamo zbor Slovencev, pozneje rdečkožne Indijance in tudi zbor angelov. Še kraji se spreminjajo. V prvem delu Slovenija, pozneje se stvar dogaja v Baragovem misijonu.

Kako naj bi se delo postavilo na oder? Spraviti skupaj poseben zbor samo za to priliko, bi bilo nepraktično. Močan 10 do 20 članov bi lahko samo nakazal, kako naj bi delo zvenelo.

Oratorij naj bi se naštudiral za kakšno Baragovo prireditel. Zadeva bi se tikala vseh. Na sodelovanje bi lahko bili povabljeni vsi naši pevski zbori, ki delujejo v velikem Buenos Aresu. S tem bi bilo doseženo dvoje: delo bi se lahko razdelilo in pa skupno izvajanje bi učinkoviteje vplivalo.

Več dela bi imel orkester. Nevšečnost je ta, da manjka instrumentistov. Vzel bi se dala zamašiti z uporabo harmonija in klavirja, seveda vsakega za svoje. Vmes bi pa lepo prepletali instrumenti, ki bi pač bili na razpolago in ki bi spadali k osnovnim instrumentoma, h klavirju in harmoniji.

Svojski pečat bi dala delu morda še dramatska ponazoritev. Jože Omahna

pisatelju nakazali novo pot. Morda bi rekel bolje — nov prijem in nov slog.

... Notranja zaokroženost zgodbe, ki je srčika romana, je tako polna, da že skoraj utruja. To je psihološko razčlenjevanje krivde nezvestobe, poskus bega pred dejstvom, ki se mu človek na obeh straneh stene skuša izmakniti in vedno novo in novo kolebanje v vesti. Morda je na videz zlomljen konec romana vendar pravi konec, trdna cesta za človeka, ki živi na obeh straneh stene.

Pisatelj Simčič je pisatelj, ki mu ni toliko za zgodbo samo. Najde jo, zna najti napeto, toda to zgodbo ohrani v neki statični dinamiki. Bralec ima občutek, da se je zgodba premaknila komaj za las in vendar obenem čuti, da se je premaknila ze celo dolžino človekovega notranjega življenja. Simčič ni umetnik širokih literarnih platen. Njegove klice, njegove risbe so prefinjene, psihološko preračunane, zavoljo tega morda včasih malo suhe, toda življenjske. Simčičeva pisateljska sila se vrti ne okoli dogodkov zunaj, Simčič vrta na znotraj in kakor s pinceto vlačiti na dan najbolj drobna vlakna notranjega življenja zgodbe.

Taka je zgodba o človeku na obeh straneh stene. Zgodba, ki je živa, ostra, napeta, zahteva pa od bralca napete pozornosti.

Simčič je med emigrantskimi pisatelji gotovo eden tistih, ki postaja najbolj kozmopolitski. Ne išče zgodbe, ki jih moreš zakolčiti samo v Sloveniji, morda kje na Gorenjskem ali Dolenjskem. Simčičeve zgodbe so brez domačinske zakoličenosti, so zgodbe, ki se završe lahko kjerkoli in so zavoljo tega najbolj zrele za prevode. Slovenska kulturna akcija si je zastavila za cilj, da v svobodnem svetu predstavlja slovensko literarno dejavnost, ki naj bo antipod marksističnemu literarnemu ustvarjanju doma. To je naloga, ki je možna, če bo našla odmev med nami. Zato ne želim, da bi bila to samo ocena nove knjige mladega pisatelja, bolj si želim, da bi v nekaj besedah mogel poudariti velik pomen kulturnega dela slovenske emigracije.

Trinajst let je mimo. Je to doba, kjer se še tako kalen vrelec očisti, niso pa to taka leta, da bi mogli z njimi opravičiti našo hladnost do kulturnega dela. Nekaj kratki sem že poudaril, da ni dovolj, da imamo v svobodnih zemljah pisatelje. Je to veliko. Toda če ni ljudi, ki čakajo in se vesele knjig, ki od teh pisateljev pridejo, potem se kulturno življenje ne more ohraniti.

Slovenska kulturna akcija ima cilj, ki je vreden naše kulturne tradicije. Morda si ta in oni želi, da bi izdala včasih tudi kakšno manj zahtevno delo. Toda z vsem, kar je do zdaj založba izdala, se more slovensko občestvo postaviti in vse, kar je doslej izšlo, je velika protiutež rdeči ustvarjalnosti doma.

Veseli smo novega dela mladega pisatelja Simčiča. Naj bi ustvarjalno silo naših umetnikov podprlo tudi razumevanje nas bralcev. Podprimo svojo umetnost in čuvajmo zaklade, ki nas združujejo s preteklostjo...

"DEMOKRACIJA", slovenski tednik v Trstu, je dne 6. septembra objavila kritično poročilo o knjigi Zorko Simčiča *Človek na obeh straneh stene*. V zaključku pravi:

"Simčiča odlikuje, kot že omenjeno, odlično poznanje človeške duše v najtežavnejših problemih zrelega človeka, kakor tudi lep in bogat jezik. Njegov slog se zelo približuje Cankarjevemu, le da je Simčič mnogo bolj moderen tako v izrazih kot v primerah. Kljub temu pa lahko rečemo, da je njegovo delo eno izmed najboljših, kar jih je Slovenska kulturna akcija izdala."

"Katoliški glas" v Gorici prinaša kritično poročilo o štev. 3-4 revije "Meddobje". Pisec B. L. zaključuje poročilo z besedami:

"Kot o vsaki številki Meddobja smemo tudi o tej reči, da je njena visoka kulturna vrednost neoporečna."

— Kipar France Ahčin pripravlja razstavo svojih novih del v galeriji Hoemul na Avenidi Sta. Fe. Razstava bo odprta dne 4. decembra 1957 ob 18. uri, in bo trajala 14 dni.

— Drago M. Šijanec je v medeljo dne 17. novembra dirigiral orkester državne radijske postaje v Buenos Airesu. Kot zadnja točka je bila na sporedu izvajana kompozicija Marijana Kozine "Bela Krajina". V petek dne 22. novembra pa je za praznik sv. Cecilije bil koncert v tukajšnji katedrali. Koncertni spored je s spremljavo orkestra izvajal zbor Lagun Onak, dirigiral pa je Drago M. Šijanec.

Popravi: Tiskovna napaka v uvodniku Glasa št. IV - 22 z dne 5. 11. 1957 na koncu članka kvari smisel in se mora glasiti: ...po-tem pač razpravljanje o vprašan-jih, kakor smo nekatera našeli, ni nepotrebno.

doma in po svetu

— Slovensko narodno gledališče v Trstu je začelo novo sezono z delom O'Neila Strast pod bre-sti. Sezona bi se morala začeti s krstno predstavo Tavčarjeve dra-me (Prihodnjo nedeljo). Toda cen-zura v Rimu dela še ni prebrala in tako so morali uprizoritev pre-ložiti.

— Nova mladinska revija je začela izhajati v Trstu. Revija nosi ime Jadro. Vendar jo kritika odklanja in se vprašuje, zakaj je iz-šla. Izid so pozdravili samo levičarji okoli Primorskega dnevnika.

— Pesnik Anton Vodnik je v Ljubljani pripravil za tisk novo pesniško zbirko. Založbe še ni našel. Izdajo pesniške zbirke pripravlja tudi pesnik Jože Udovč.

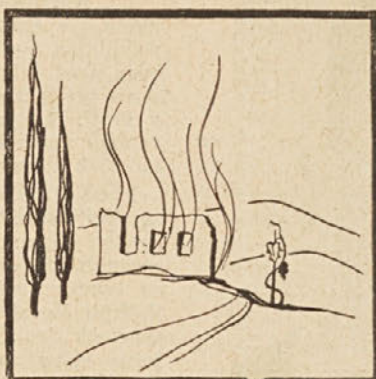
— William Faulkner, ameriški pi-satelj in Nobelov nagrajenec, je slavil šestdesetletnico. Kmalo izide novo delo in založbe navajajo, da je delo velik korak naprej na pi-sateljevi poti.

— Novo gledališče v Trstu je za-čelo sezono s krstno predstavo Borghese-ja: L'Arciduca. Delo pri-kazuje ljubezen med princem Ru-dolfom in Marija Večero. Letos bo priredilo tudi izvedbo del Uga Bet-tija, od Diega Fabbrija pa je vzelo v repertoar dramo Inquisizione.

"M I S L I", slovenski informativni list v Av-straliji, je objavil v septembrski številki:

"... Kmalo si bodo mnogi belili glave, s čim raz-veseliti prijatelja ali prijateljico za Božič. Seveda ne bi nihče rad segel pregloboko v žep, saj izdatkov nikoli ne manjka. Veliko truda in razmišljanja bo prihranjenega, a uspeh zagotovljen onim, ki si bodo izbrali za obdarovanje dragih slovenske knjige. Zla-sti še, če bo knjiga iz zbirke, ki je izšla pri Slovenski kulturni akciji v Argentini.

Še več. Izbira bo imela dvojno stran. Najprej bomo s slovensko knjigo razveselili obdarovance, a isto-

izšlo!

stanko kociper

na božji dlani

Prvi del iz romana:

IN SVET SE VRTI NAPREJ

Obseg nad 400 strani

Dejanje se razvija v Sloveniji in zajema dobo od vdora nem-ških čet v Jugoslavijo do napada Nemčije na Sovjetsko zvezo.

Cena: 50.— pesov broširana
65.— pesov vezana

USA: 3 (4) dolarja; Italija 1000 (1300) lir;
Francija 900 (1100) frankov; Avstrija 40 (50) šilingov;
Anglija funt in pol (2).

ČLANOM IN NAROČNIKOM NAŠE USTANOVE, ki ste prejeli naše dopise s prošnjo za vplačilo:

Vemo, da ste iskreni prijatelji Slovenske kulturne akcije in da tudi poznate njene probleme. Zato gotovo razumete in oprostite, da smo Vas spomnili na Vaše obveznosti napram ustanovi. Hvala lepa!

Prosimo Vas pa tudi s tega mesta: Sodelujte z Vašim skorajšnjim vplačilom, da bomo mogli nadaljevati z delom, ki, žal, terja tudi mar-sikatero gmotno žrtev, katera pa rodi prebogat duhovne sadove v celotnem slovenskem zamejstvu.

ROJAKOM V ARGENTINI

Želite obdarovati svoje drage za Miklavža, Božič, Novo leto, god in druge prilike? Najbolj "naš" poklon je pač slovenska knjiga.

Slovenska kulturna akcija nudi do srede januarja 25 % popusta na vse svoje publikacije, razen Mertika, Zori noč vesela. Na božji dlani in teh, ki izidejo po tej objavi, in sicer pri naročilih nad 100.— pesov vrednosti, upoštevajoč popust.

Rojaki, polužite se te edinstvene ugodnosti in oglasite se ali osebno ali pismeno na naslov: Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejía, F.C.N.D.F.S. — Denarna nakazila na ime: Lenček Ladislav C.M.

časno bomo pripomogli k nadaljnjemu uspešnemu delu SKA.

Vedeti moramo namreč, da knjige SKA izdajajo v tujini naši umetniki — begunci. Le globok idea-lizem teh ljudi, požrtvovalnost in pogosto tudi od-poved gmotnemu blagostanju, omogoča to veliko in edinstveno delo med Slovenci v tujini.

Zato ne pomišljajmo in se hitro odločimo: za le-tošnji Božič bomo obdarovali prijatelje s knjigami SKA.

V isti številki je začel P. Martin objavljati Spo-mine o arhitektu Plečniku.